

Педагогичен и дидактичен модел на включване чрез просоциална общност (МВПО)

Project no. 543536-LLP-1-2013-1-IT-KA1-KA1MPR Agreement no. 2013-3753/001-001

With the support of the Lifelong Learning Programme of the European Union
This project has been funded with support from the European Commission. This communication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Модел МВПО

Образование на Общността и социално включване: Образование в село

Моделът на включване на просоциална общност (PCIM model) е социо-педагогическа схема, чиято цел е да даде пралтическа информация на образователите и възпитателите в рамката на Образовашите общности. Този модел е вдъхновен от теоретическата рамка на социалната педагогика, Той е свързан с прилагане на практиките, отнасящи се до просоциалното образование, чиято цел е да дава насоки за неформално образование на ромските деца в училищата и в социалните групи.

В модела определението за възпитатели/образователи е доста широкообхватно. То включва:

- Учители, формално натоварени да развиват образователна дейност втв формална образователна организация (училище)
- Спортни треньори
- Представители на религиозни асоциации
- Оператори на културни асоциации

и всякакви други оператори, които ръководят и организират дейности, чиито цели са създаване на културни, лични и духовни индикации

Главната перспектива е свързана с така определения „образователен конфликт“. Той се поражда когато формалните образователи (учители) предоставят образование като използват образователния принцип на основа на просоциалността, като дават индикации за уважението към културното разнообразие с реципрочно разпознаване на етническия и лингвистичен статус, в частност основана на идеята за изграждане на една общност и „алтернативните“ образователи опровергават тези индикации, предлагайки други принципи и поведенчески наклонности. Не винаги една силна алтернатива в това, което може да влезе в схватка с расизма и дискриминацията. Понякога това може да бъде „лека версия“ на популярни идеи за конкурентност или индивидуализъм. Само за предлагане на пример, учителите са свикнали да поставят ударение на важността на солидарността в групата на учещите, докато спортните треньори могат да смятат за по-подходящо извършването на една добра селекция на най-добрите играчи, за да се спечели един мач. Примерът може да се сметне за твърде прост, но той дава идеята, че ако контекстът се промени, има тенденция образователите да предлагат различни поведения на групи и индивиди. Това е по-явно ако дейностите, които са външни на училището, са адресирани към децата, а не към една общност на професионалисти. За тях всички тези индикации имат едно неформално образоващо съдържание, за което някога неформалните образователи не са напълно осведомени!

Моделът PCIM произлиза от социо-педагогиката. Терминът „социална педагогика“ се използва и в европейските страни и в САЩ. Той се отнася за дейности за развитие на общността. Исторически идеята за *sozial pädagogik* започва за пръв път да се използва около средата на деветнадесети век в Германия като начин за описване на алтернативи на доминиращия модел на предоставяне на образование. Във втората половина на двадесети век социалната педагогика започва все повече да се асоциира със загрижеността за благополучието или щастието на човека и с това какво би могло да се опише като холистичен и образователен подход.

Дефинирана също като „общностно образование“ социалната педагогика се интересува от образователната работа, вършена в полза на слаби сектори на обществото с оглед на социалното включване.

Поради тази причина целта на социалната педагогика изглежда да е подходяща да се създаде подходяща педагогическа рамка за включване на ромските деца.

Областта на интерес може да се поредели както следва:

- социална интеграция и социализация
- социални условия и социални проблеми
- социална грижа и холистичен подход

Природата на социалната педагогика може да се определи чрез подзаглавието на една книга, редактирана от Claire Cameron и Peter Moss ‘Where care and education meet’/‘Къде се срещат грижата и образованието’ (2011).

Социалната педагогика трябва да се смята за един израз на педагогика и като такъв е вкоренен в образованието – и във философията на хората (вижте Montessori и Steiner).

Холистична по характер – както казва Montessori, тя се занимава с децата и *техния* свят.

Свързана е с насърчаването на социалността

Основата ѝ е в отношенията и в измерението на общността

Насочена е към груповия и асоцииран живот с идеята, че образоващите стават част от жизнения свят на тези, които се включват в обучение (Smith 2012).

Терминът „социален“, свързан с концепцията за образование се отнася до това какво е личностното и общностно развитие. От началото на започването да се използва този термин, философът Friedrich Ernest Schleiermacher (1768-1834) е утвърдил, че значението, което му се придава е, че да бъдеш социален е 'надхвърлящо педагогическите принципи на "естественото саморазвитие" като обхваща едно "образование за общността" (*Gemeinschaft*)' (Lorenz 1994: 91). *Social* В този смисъл то се отнася към целта на образователното усилие – създаването на общност – и към определянето на мястото за процеса – в обществото.

Най-общо, идеята на просоциалността пердставя как индивидуалните стремежи са вече насочени към обшуване и към социални цели.

Стриктните концепционални отношения между педагогиката и общността са ключова тема на важни автори като Dewey и Freire. Техиният научен принос взема предвид ролята на общността в педагогиката, приамана като „постоянната и реална форма на съвместно живеене, при която обществото е само преходното и видимото, като следователно общността следва да се възприема като жив организъм, а обществото като механична съвкупност на общности и артефакт (Natorp -1924).

Или, ако сложим това в терминологията на Montessori "Като правило . . . ние не уважаваме децата. Ние се опитваме да ги насилим да ни следват без оглед на техните специални нужди. Ние им се налагаме и на всичко отгоре го правим грубо. . . нека се научим да ги третираме с цялата доброта, която бихме желали да им помогнем да развият в себе си. . . добротата в себе си се състои в интерпретиране на желанията на другите, в съобразяване с тях и в саможертва, ако е необходимо, на собствените ни желания. (*Dr. Montessori's Own Handbook*. (Holt, Rinehart and Winston, 1967). p.133)

Една всестранна идея за образованието намира място в социална среда: в значението ѝ "образоващата общност", тя включва и бъдещото самообразование на възрастните с различен произход и различен социален опит' (Marburger 1979 quoted in van Ghent 1994: 97).

Концепцията на социалното образование като резултат на специфични цели на Общността е било определено по-добре чрез трудовете на Hebart, който подчертава как ученето изисква участие в живота на общността (общността според определението ѝ от Dewey като място за споделяне на общ живот и социални цели). В този смисъл класната стая се възприема като общност сама по себе си – място, където има групови дейности - където хората си сътрудничат. Учителите трябва да се включват в дейностите – да участват в едно общо усилие. Хората учат чрез взаимодействие в социална среда.

В заключение, моделът PCIM може да направи възможен един подход в смисъла на общностно образование като 'образование за общността в общността'. С други думи, това, което ние сме привикнали да определяме като „общност“ е мястото или контекста, в който образованието ще бъде осъществено. Процесът да станеш част от една съществуваща социална мрежа с цел да се насърчи диалога и ученето, в документите на ЕС е понякога определяна като неформално образование. Особено в Обединеното кралство ние можем да намерим специално позоваване на термина образование в общността. Например CeVe (Scotland) са определили общностното образование като: "...процес, планиран да обогати живота на индивидите и групите чрез ангажиране с хора, живеещи в географския регион или споделящи общи интерес, да развие доброволно поредица от възможности за учене, действие и рефлексивно действие, определяни от техните лични, социални, икономически и политически нужди". (CeVe 1990: 2)

Главната цел на Модела на включване на просоциалната общност (PCIM model) в включването на понятието за социална педагогика в една просоциална перспектива като педагогическа основа за изграждане на една интересна мрежа от парадигми за неформални образователи – особено там, където тя осветлява образованието за общуване. В този смисъл просоциалната парадигма не е една обща точка на свързване по начина на развиване на положителни поведения, а включва така също и социалното образователно включване на социални групи и учители за приемане на една културно различна природа и измерения. Между другото, измерението на общностното учене и на традициите на развитие са които се приближават в най-голяма степен до духа на социалната педагогика.

В заключение, начинът на интегриране на ромските деца в училищата може да се фасилитира чрез възприемането на педагогическо и практическо ниво на една просоциална перспектива. Това ще води като последствие до развитието на една нова идея за общност и ще създаде основата за създаването на Образоващи грижещи се общности:, които включват роми и не-роми. Този модел е създаден с идея да стане начален принос на педагогическо ниво в този мощно сложен процес. Но според Jeremiah "Поставете **пътни знаци**; поставете указателни стълбове. Отбележете главния път, пътят, по който поемате.(31:21)

Просоциални образователни оси

Моделът се изгражда около 4 образователни оси:

- Свобода на изказване на мнение
- Свобода на показване на културния произход
- Ценността на разнообразието
- Възможността за развиване на личността в безопасна среда

Осите са свързани с принципите, които Образоващата общност трябва да вземе предвид с цел на насърчи изразяването на културното разнообразие, особено в случая на ромските деца. При първите стъпки по пътя към създаване на образователните общности, тези принципи трябва да станат известни и да се обяснят на всички деца в училището. Полезно е да се организират специални сесии в децата и техните учители, чийто предложен фокус би следвало да бъде идентифицирането на правата, които децата имат и фундаменталните оси на Общността. Много подходящо е стъпките към създаването на Образоващата общност да подкрепят тази дидактична дейност. Формалните споразумения, които изграждат Образоващата общност би следвало да се разпространяват и обясняват в тази фаза в присъствието на културни, спортни и религиозни асоциации и други членове на общността (виж Глава 5).

Образователните оси трябва да се представят на постер, не само в общите зони на училището, но също така и във всички пространства, свързани с асоциираните учстници. Те трябва изрично да се упоменат в споразумението. Присъствието на ромските родители в тази първа фаза е основно: то може да даде голям принос за въздействието, което тези първи дейности могат да имат върху децата и тяхното образователно минало